

Zijde

Alessandro Baricco

Rébecca Dautremer

Derde druk

Vertaald uit het Italiaans

door Manon Smits

Dautremer, Rébecca en Alessandro Baricco
Zijde

Derde druk

© 1996, Alessandro Baricco, alle rechten voorbehouden

© 2012, Editions Tishina, 106 rue de la Folie Méricourt, F-75011 Paris
www.tishina.fr

© 2017, voor de Nederlandstalige editie: Infodok / WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen

Gemaakt onder licentie van Davidsfonds. 'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw,
met maatschappelijke zetel te 3000 Leuven, Quinten Metsysplein 12.

Oorspronkelijke titel: *Seta/Soie*

Illustraties: Rébecca Dautremer

Vormgeving: Tai-Marc Le Thanh

Zetwerk: KaaTigo

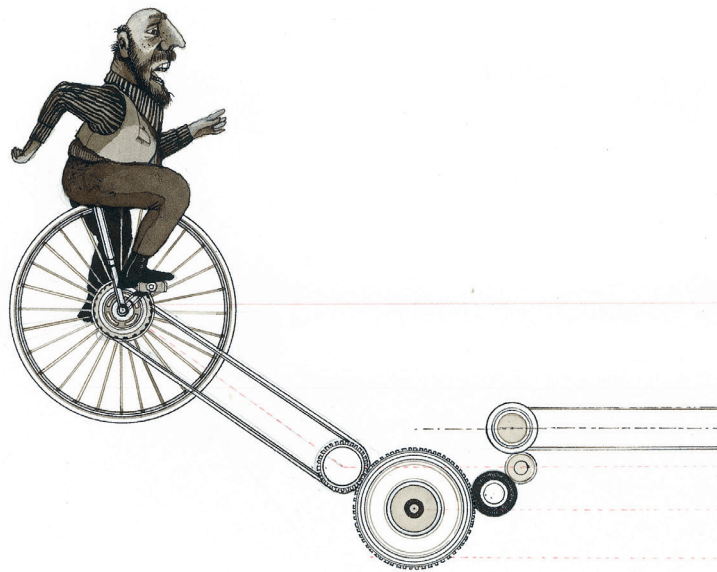
Nederlandse vertaling: © 1997, Manon Smits. Uitgegeven door De Bezige Bij, Amsterdam

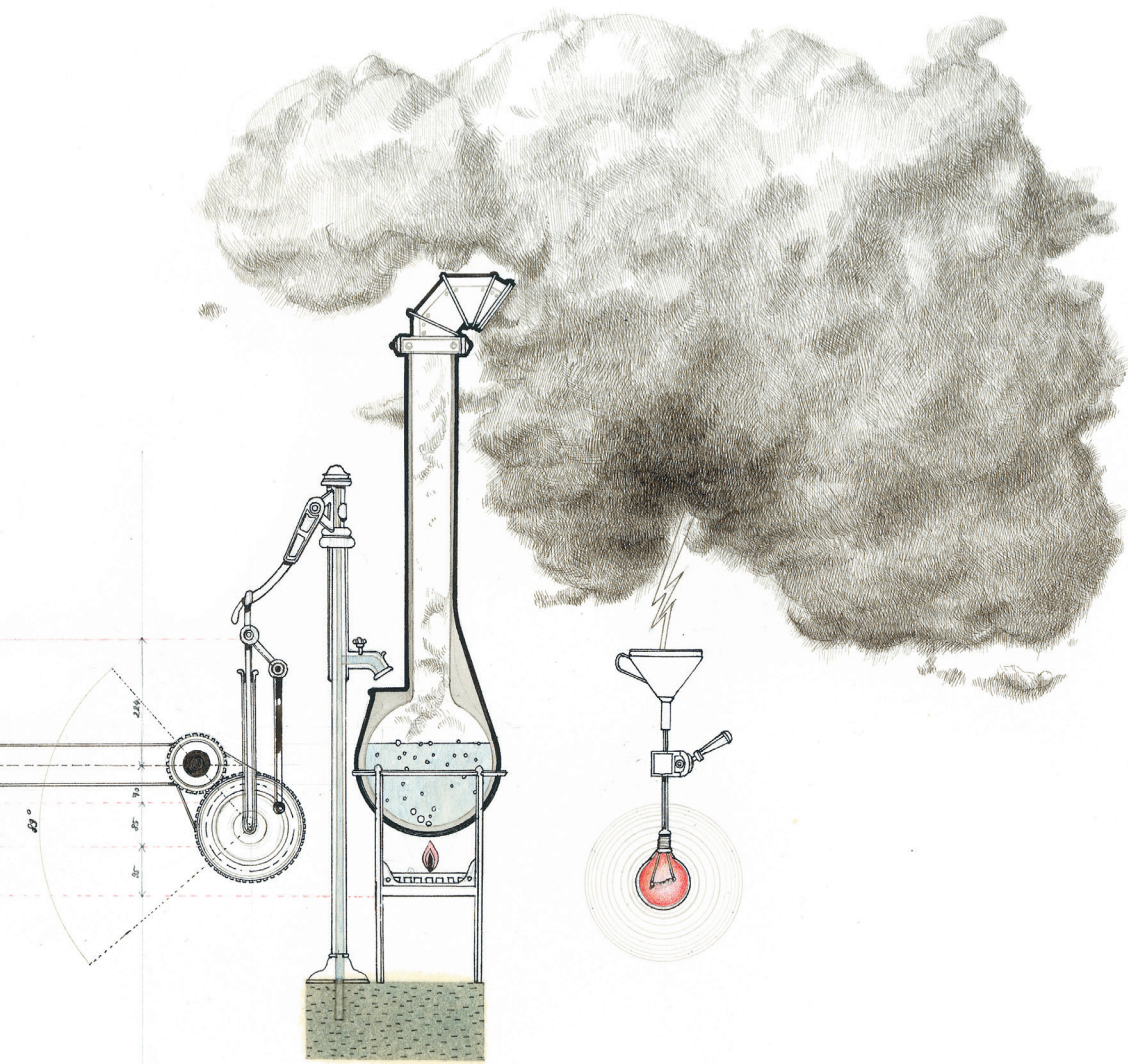
D/2017/0034/33

ISBN 978 90 5908 826 9

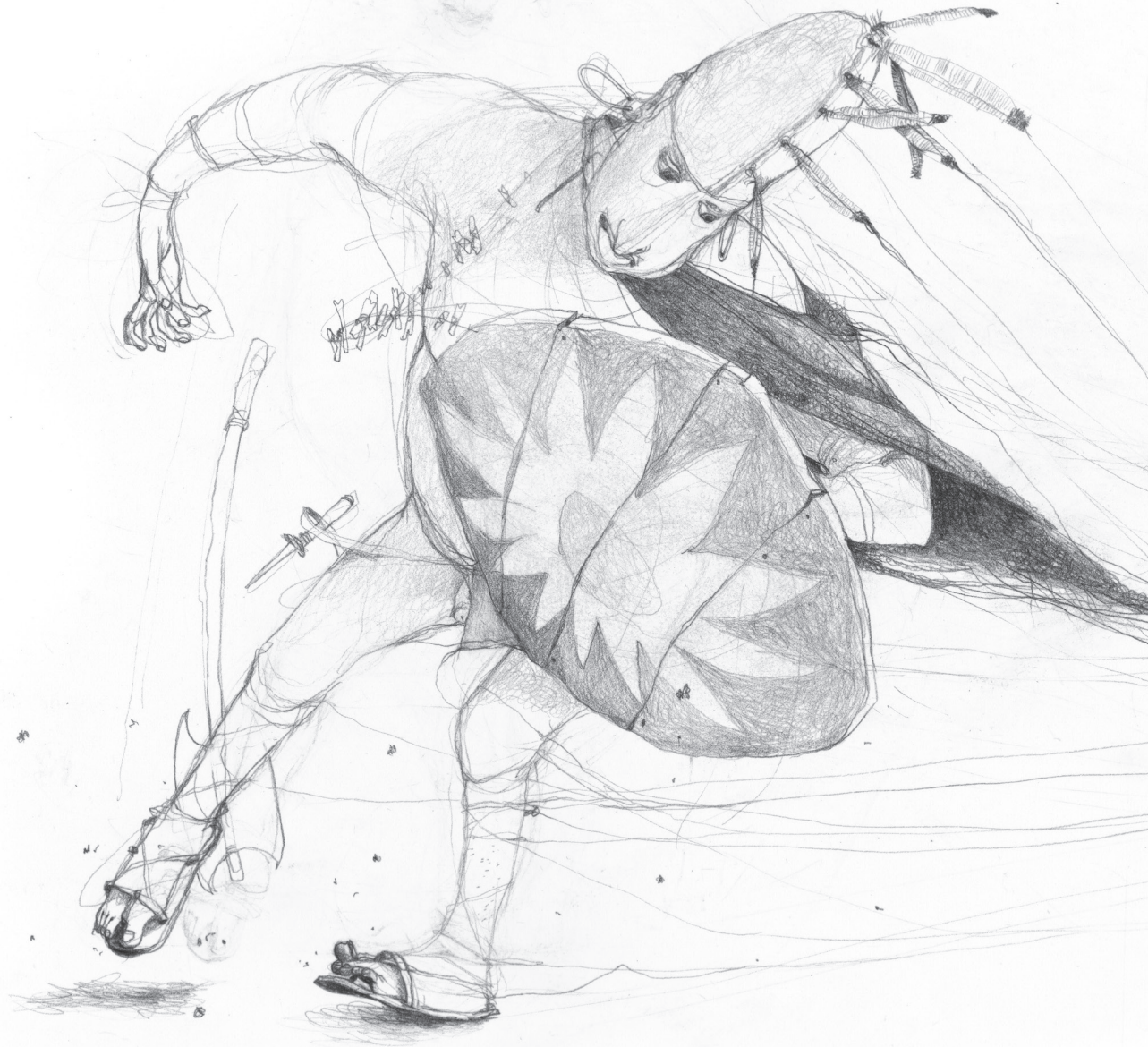
NUR 285,302

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd - op enige manier - zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Н. 1

- 1861 - Slag bij Fort Sumter -

1. Ofschoon zijn vader hem een briljante toekomst in het leger had toebedacht, was Hervé Joncour uiteindelijk zijn brood gaan verdienen met een ongebruikelijk vak, dat, door een bijzondere speling van het lot, een dusdanig zacht trekje had dat het juist een enigszins *vrouwelijke* klank verried.

Om te leven kocht en verkocht Hervé Joncour zijderupsen.

Het was 1861. Flaubert was bezig *Salammbô* te schrijven, elektrische verlichting was nog een hypothese en aan de andere kant van de Oceaan voerde Abraham Lincoln een oorlog waarvan hij het einde nooit zou meemaken.

Hervé Joncour was 32 jaar. Hij kocht en verkocht. Zijderupsen.

2.

Om precies te zijn kocht en verkocht Hervé Joncour de rupsen op het moment dat hun rups-zijn inhield dat het nog minuscule eitjes waren, geel en grijs van kleur, onbeweeglijk en schijnbaar dood. Alleen al in één hand kon je er duizenden vasthouden.

‘Dat noemen ze een fortuin in handen hebben.’

De eerste dagen van mei gingen de eieren open, zodat er een larve werd bevrijd die er na dertig dagen van buitenzinnig schransen op basis van moerbeibladeren voor zorgde dat zij zich opnieuw opsloot in een cocon, om er vervolgens twee weken later definitief uit te ontsnappen, waarbij ze een erfgoed naliet dat in zijde uitgedrukt duizend meter onbewerkte draad was en in geld uitgedrukt een aardige hoeveelheid Franse francs: aangenomen dat dit alles gebeurde volgens de regels en, zoals in het geval van Hervé Joncour, in een bepaald gebied in Zuid-Frankrijk.

Lavilledieu was de naam van het dorp waar Hervé Joncour woonde.

Hélène die van zijn vrouw.

Ze hadden geen kinderen.

3. Om de schade van de epidemieën die de Europese kwekerijen steeds vaker plaagden, te vermijden, kwam Hervé Joncour ertoe de rupseneieren buiten het mediterrane gebied, in Syrië en Egypte, te kopen. Daarin schilde het meest exquis avontuurlijke aspect van zijn werk. Elk jaar, begin januari, vertrok hij. Hij stak zestienhonderd mijlen zee en achthonderd kilometer land over. Hij selecteerde de eieren, onderhandelde over de prijs, kocht ze. Daarna draaide hij zich om, stak achthonderd kilometer land en zestienhonderd mijlen zee over en keerde terug in Lavilledieu, meestal op de eerste zondag van april, meestal op tijd voor de hoogmis.

Hij werkte nog twee weken om de eieren te prepareren en ze te verkopen.

De rest van het jaar rustte hij uit.

04.03.12. / C.D.

‘Hoe is Afrika?’ vroegen ze hem.

‘Moe.’

Hij had een groot huis net buiten het dorp en een klein laboratorium in het centrum, precies tegenover het verlaten huis van Jean Berbeck.

Jean Berbeck had op een dag besloten om nooit meer iets te zeggen. Hij hield zijn belofte. Zijn vrouw en zijn twee dochters gingen bij hem weg. Hij ging dood. Zijn huis, dat wilde niemand, vandaar dat het nu een verlaten huis was.

Met het kopen en verkopen van zijderupsen verdiende Hervé Joncour elk jaar een bedrag dat groot genoeg was om hem en zijn vrouw te verzekeren van die gemakken die men in de provincie geneigd is als luxe te beschouwen. Hij genoot met mate van zijn bezittingen en het plausibele vooruitzicht om werkelijk rijk te worden liet hem volkomen onverschillig. Hij was overigens een van die mensen die hun eigen leven graag *bijwonen*, en elke ambitie om het te leven oneigenlijk achten.

Het zij opgemerkt dat dat soort mensen naar hun lot kijkt op de manier waarop de meesten gewoonlijk naar een regenachtige dag kijken.

